

„Живѣйте и дерзайте! Нашиятъ народъ, когото прѣдста-
 „влявате тъй достойно и за когото се трудите тъй само-
 „отвержено, цѣни скъпо тая ваша услуга и вѣчна ще
 „бъде признателността му къмъ таквизъ народни тру-
 „женици“. Между подписитѣ подъ тая телеграма личеше
 подписътъ на Г. Златарски, сега професоръ по геоло-
 гията въ нашето Висше училище, както и ония на М.
 Сарафовъ, бивши финансовъ министъръ, и на Спасъ Ва-
 цовъ, нашия сега метеорологъ.

Сжщия день ние узнахме, че въ Виена по онова
 врѣме живѣялъ князь Емануилъ Вогориди, синъ на Ни-
 колаки Вогориди. Ние ходихме да го посѣтимъ и го на-
 мѣрихме съ чувства тогава съвършено български. Той
 се занимаваше сериозно съ българскитѣ работи и учеше
 прилежно български езикъ.

II.

У генералъ Чернаевъ.

Него день, обаче, ние направихме друга една ви-
 зита отъ съвършено друго значение. Часа кждѣ 4 сл.
 пладне посѣтихме генералъ Чернаевъ, който при зами-
 наването си за Русия слѣдъ извѣстната нещастна сръб-
 ско-турска война бѣше се отбилъ за нѣкой день въ Виена.
 Генерала, мжжъ отъ срѣдна рѣстъ, ние намѣрихме въ
 гражданско облѣкло, колкото скромнъ и непретенцио-
 зенъ въ разговора, толкозъ енергиченъ и рѣшителенъ
 на изгледъ. Той политика не прави, ни каза, но позво-
 лява си да каже, че той се чуди съ сегашната руска
 политика. Той е на мнѣние, че само войната може да
 разрѣши въпроса, но той казва, че трѣба да се приготи
 една война, която да се свърши най-късно въ 4—5 сед-